

Nicolas Kaloy

*Hosanna
In
Excelsis*

Φιλοσοφικά ποιήματα

Αθήνα - Genève

Πολλάκις μοι φοιτων το αυτό ενυπνιον
τα αυτά δε λεγον: «μουσικην ποιει και εργαζου»
...και εμοι το ενυπνιον οπερ επραττον τουτο επικελευειν
μουσικην ποιειν, ως φιλοσοφιας μεν ουσης μεγιστης
μουσικης, εμου δε τουτο πραττοντος...ουτω δη νοησας
οτι τον ποιητην δεοι ποιειν μυθους αλλ' ου λογους
δια ταυτα και τουτους εποιησα...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

L'intuition de tout à la fois
Descartes

Ο δάσκαλος που θα σου μάθει την Αλήθεια
Δεν υπάρχει.
Τόσο μικρός και περιορισμένος
Που γεννήθηκε,
Με λόγια πολλά και λέξεις που τρέχουν η μία την άλλη
Καταλογάδην
Μιλάει πολύ, ακατάπαυστα, και γι'αυτό την Αλήθεια
Δεν προλαβαίνει ο δόλιος να σου την πει.

Όταν ο δάσκαλος σου μαθαίνει την Αλήθεια
Εσύ, σαν μαθητής αφηρημένος
Ζωγράφιζε τον σ'ένα χαρτί.
Και δες τότε πως όλ'αυτά που σου λέει τελειώνουν
Στην άκρη της μορφής του
Στο κούτελό του και στα χείλη του.
Και δες ακόμη πως πέρ'απ'όλα εκτείνεται τ'απέραντο
Χωρίς τέλος.

Τώρα το ξέρεις πιά: Η Αλήθεια του δασκάλου σου
Σταματά στο πετσί του
Κι όλ'αυτά που σου λέει τελειώνουν στην άκρη της μορφής του
Στο κούτελό του και στα χείλη του.

Μ'αν εσύ θέλεις να δεις την Αλήθεια
Μην ακούσεις τα λόγια του δασκάλου σου.

Μη τον πιστέψεις όταν σου δείχνει με το δάχτυλο
Το εδώ και το τώρα το περιορισμένο,
Το αυτό και όχι εκείνο που θέλει να βλέπει
Στο κλειστό του σύστημα
Μεμονωμένο.

Σου το κρύβει ο λαοπλάνος το άπειρο των σχέσεων
Που μπορεί να σου δείξει.

Κι αν ψάξεις μέσα σου θα βρεις εσύ την Αλήθεια

Τότε θα δεις ότι δεν κόβεται
Σε κομμάτια.

Τότε θα δεις ότι δεν γίνεται σύστημα
Περιορισμένο.

Τότε θα δεις πως δεν κλείνεται σε κουτί
Σαν σαρδέλλα.

‘Τι η Αλήθεια
Είναι μόνο στο άπειρο των σχέσεων
Που μπορεί ν'αδράξει η ψυχή σου
Με μια ματιά της.

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ

Και μούπε ο σοφός ο αλήτης με τα θλιμμένα του μάτια
 -Ξέρεις τάχα, μου είπε,
 Ποιά είν' η χειρότερη δουλεία;

Σαν είσαι γεννημένος δούλος
 Δίνεσ' ολόψυχα στον Αφέντη
 Και τότε είσαι λεύτερος
 Μέσα στον κύκλο
 Της δουλείας σου.
 Κοίτα τον αιχμάλωτο
 Πίθηκο
 Τι λεύτερα που παίζει
 Τρέχοντας
 Μέσα στο σιδερένιο κλουβί του

Κί' αν είσαι γεννημένος ήρωας
 Τότε είσαι σκλάβος
 Μέσα στην κλούβα του ιδανικού σου.

Κοίτα το πτώμα του ήρωα
 Πόσο ψυχρά και αγέρωχα
 Καμαρώνει
 Σαν η φανφάρα διαλαλεί την δόξα του.

Μα Εσύ, μου είπε,

Αν είσαι γεννημένος άρρωστος
 Και το σαράκι της Αγαθότητας
 Και της Καλωσύνης
 Σου δένει την συνείδηση
 Με την τριχιά της σκλαβιάς
 Της αλύτρωτης

Τότε ξέρεις
 Πως απ' όλες τις δουλείες τις αβάσταχτες
 Δεν είν' όταν Εσύ
 Εξαρτιέσαι απ' τους άλλους

Μα είναι
 Σαν έχεις τους άλλους
 Που εξαρτιώντ' από Σένα.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ

Άφησε τον εγκέφαλο της βδέλλας
Άνθρωπε
Να σήπεται στα βαλτόνερα.
Η βδέλλα έχει γίνει του εγκεφάλου σου.

Άφησε τον εγκέφαλο της βδέλλας
Άνθρωπε
Και δώσε το βλέμμα σου πέρα στο Σύμπαν
Και πέρα στο Άπειρο
Τι κει, μακριά, κείται ολόμεστος
Ο προορισμός σου.

Άφησε τον εγκέφαλο της βδέλλας
Άνθρωπε
Να σήπεται στα βαλτόνερα.
Ανέβα στο ψηλότετο εκείνο βουνό
Των Άλπεων
Κ' εκεί στην μυροβόλα μοναξιά σου την ευλογημένη
Σύναξε κι' αγάπησε τον Κόσμο
Ρουφώντας βαθιά στα στήθια σου την ζωδότρα
Το Σύμπαντος αναπνοή.

Δεν είναι μήπως τα δέντρα, κ' οι κοιλάδες κ' οι βουνοκορφές
κι' ο ουρανός, τα σύγνεφα και τ' άστρα – Όλα,
Κομμάτι απ' τον εαυτό σου και τη σκέψη σου;
Κ' εσύ τάχα
Μήπως δεν είσαι το σπλάχνο τους
Κ' η ψυχή τους;

Άφησε τον εγκέφαλο της βδέλλας
Άνθρωπε
Να σήπεται στα βαλτόνερα
Σα βδέλλα έχει ρουφήξει ξεθέμελα
Το εγκέφαλό σου.

ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ

Η αγάπη που άνθισε στην θλιμμένη ψυχή μου
 Πέρα κείθε απλώθηκε
 Φτερουγίζοντας μόνη
 Σ' ανθισμένους λειμώνες
 Της γης που με γέννησε.

Ανθό στον ανθό αγκαλιάζοντας
 Η αγάπη που άνθισε στην θλιμμένη ψυχή μου
 Πέρα κάτω ξεχύνεται
 Ασυγκράτητη, ορμήτρα.
 Κι' απ' τη μουριά την σκουρόφυλλη
 Πούχε μόνη αγροικίσει
 Το τραγούδι του τζίτζικα
 Το παιδικό μου τραγούδι

Η αγάπη πολυάνθεμη στη θλιμμένη ψυχή μου
 Πέρα κείθε απλώθηκε
 Παιχνιδιάρια,
 Στα γκριζά τα ελιόδεντρα
 Της γης που με γέννησε
 Λιόδεντρα που το πλουμιστό τους τ' ασήμι
 Σαν πούλιες πολύτρεμες
 Παιχνιδίζοντας δείχνουν
 Του ανέμου το φίλημα.

Κι' ακόμη πιο πέρα σα χάδι ολόθερμο,
 Η αγάπη που άνθισε στη θλιμμένη ψυχή μου
 Απ' τ' αγέρι κινήθηκε
 Προς τη θάλασσα πέρα
 Τρεχαντήρι που κύλησε
 Στη γαλάζια 'γκαλιά της.

Κι' αψηφώντας τα κύματα
 Ένα προς Ένα
 Η αγάπη που άνθισε στη θλιμμένη ψυχή μου
 Μεσ' στον κάμφο
 Ροβόλησε αχόρταγη
 Της γης που με γέννησε.

Να φιλήσει τα λιόδεντρα
 Με τα φύλλ' απ' ασήμι
 Ν' αγκαλιάσει τα κλήματα
 Με τις ρόγες ολόχρυσες
 Που ρουφούσαν τον ήλιο
 Της γης που με γέννησε.

Κ'η αγάπη πολυάνθεμη στη θλιμμένη ψυχή μου
Στην πλαγιά κάτω ξεχύθηκε
Φτερουγίζοντας μόνη
Στους ανθισμένους λειμώνες
Το χώμα που μύριζε τον ολόκαυτο ήλιο
Της γης που με γέννησε
Λάγνα το χαϊδεψε
Σα χέρι που γυμνό θερμό σώμα
Με πόθο ξιχνιάζει

Και πάλι φτερούγησε αχόρταγη
Η αγάπη που άνθισε στην θλιμμένη ψυχή μου
Στη μουριά της γεννήτρας μου
Τζιτζικοτραγουδίστρα σκουρόφυλλη
Που πρώτη αγροίκισε
Το παιδικό μου τραγούδι.

Σαν πουλί ταξιδιάρικο
Η αγάπη που μύρωσε τη θλιμμένη ψυχή μου
Ξαποστάζοντας κάθισε
Με τα μάτια στο Άπειρο
Που τρεμουλιαστό μας κοιτούσε.

Αγλαώτατον εύχος.

ΣΥΜΒΟΛΟ ΠΙΣΤΕΩΣ

Strophē

Ένα είναι Θεός και Φύση
Γιατί το άλλο δεν υπάρχει.
Διός Φύσις είναι το Άπειρο
Το ακαθόριστο
Μέσα στην τάξη του Ενός
Κί' άλλο απ' το Εν
Ουκ εστί.

Κάθε άνθρωπος που χύνεται στο πέλαγο
Του ολοκληρωμένου Ενός
Είναι ο πλάστης του Θεού του.

Όμως
Ο Θεός υπάρχει
Όχι γιατί ο άνθρωπος είναι πλάστης του.
Ο άνθρωπος είναι πλάστης
Γιατί ο Θεός υπάρχει.

Φύσις είναι το Απόλυτο Εν
Που ορέγεται πάντα
Το τέλος προς εαυτό
Για Ολοκλήρωση
Της τεμαχισμένης Μονάδας.
Στροφή και Αντιστροφή
Αέναος ο κύκλος της δημιουργίας.

Ο Θεός πάντα ζει ανάμεσό μας,
Πνεύμα Άπειρο
Ακαθόριστο και ανερμήνευτο
Από τον Νου των αισθήσεων.
Αντιστροφή αιώνια στο Εν
Στον Εαυτό του.
Απόλυτο,
Που δεν γνωρίζει θρησκείες
Που απατηλά τον αγκαλιάζουν,
Δεν γνωρίζει δόγματα
Που τον πνίγουν.
Γιατί Θεός είναι η του Παντός Ψυχή
Παγκόσμια Ενέργεια
Που διατρέχει και κατέχει
το Παν
Λατρείας Ενέργεια
Η του Παντός Ψυχή
Μητέρα Παντοκράτορας
Πνεύμα
Το Κύριον και Ζωοποιόν
Ποιητής ουρανού και γης
Ορατών τε πάντων και αοράτων.

Antistrophe

Τώρα το ξέρεις πιά.
 Ο Θεός δεν είναι ο Άλλος
 Που δημιούργησε τάχα τον Κόσμο
 Διότι Άλλος δεν υπάρχει
 Στο Εν.

Όμως,
 Ο Κόσμος δημιουργήθηκε από τον Θεό
 Είναι η σάρκα του κ' είναι το αίμα του.
 Ο Θεός δεν είν' έξω από τη Φύση
 Μήτε η Φύση ειν' έξω από τον Θεό.

Διός Φύσις είναι ο Νόμος
 Λόγος αυτός και ωσαύτως έχων
 Ο Ανάλλαχτος και ο Απαραβίαστος
 Ενέργεια Μία στο Άπειρο Εν.

Strophe

Τώρα το ξέρεις πιά
 Πως θαύματα δεν υπάρχουν
 Και τα γιγνόμενα πάντα φύσει γίνονται
 Γιατί ποιος τάχα
 Θα βιάσει τον Νόμο του
 Και θα βιάσει τον Εαυτό του;

Τώρα το ξέρεις πιά.
 Αν ψάξεις μέσα σου θα βρεις εσύ την Αλήθεια
 Ρίζα σου μακρόχρονη
 Κρυφή Ανάμνηση
 Μοσχοκρυμμένη
 Από τον Αιώνα της Δημιουργίας.

Θα βρεις Εσύ την Αλήθεια
 Που φωλιάζει μέσα σου
 Σαν φως ανέσπερο.
 Αλήθεια
 Που δεν κόβεται σε κομμάτια
 Αφού το Άλλο που θα την κόψει.
 Δεν υπάρχει
 Τι η Αλήθεια
 Είναι μόνο στο Άπειρο των Σχέσεων
 Που μπορεί ν' αδράξ' η ψυχή σου
 Με μια ματιά της.

Antistrophe

Η Αρχή ορέγεται πάντα το Τέλος
 Προς εαυτήν.
 Αυτός είναι ο κύκλος της δημιουργίας.

Αυτήνη την καθολική Αλήθεια κάποιιοι σ' εμάς
 Θαλα την πούνε, λέει, Θεό.

Μα κι' αν τον πούμε Dyiaus Pitar
 Κι' αν τον πούμε Δία Πατέρα και Jupiter
 Και Γιεχβά και Αλλάχ
 Κι' αν, σαν τον Ιησού, τον πούμε Πνεύμα
 Κι' αν θα τον πούμε Ενέργεια
 Κι' ό,τι άλλο κι' όνομα κι' αν του δώσουμε
 Πάλι ο ίδιος θάναι.

Ενέργεια, Ψυχή του Παντός, το Εν,
 Το αυτό και ωσαύτως έχον
 Εις τους αιώνας των αιώνων.

Αυτός
 Είναι ο κύκλος της Δημιουργίας
 Ο κοσμογονικός.
 Ενέργεια προς Ενσάρκωση προς Ενέργεια
 Κ' Ενσάρκωση προς Ενέργεια και προς Ενσάρκωση
 Για πάντα Ενέργεια
 Η του Παντός Ψυχή.

$$\mathcal{E} = mc^2 = \mathcal{E},$$

Αενάως.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Strophe 1

Τον είδα τον γέρο προφήτη μέσα στο ήσυχο
 Δασονέρι του Αμαζώνιου
 Νάχει αφήσει
 Την κουφάλα που τον συντρόφευε στα μακρινά έτη
 Της μοναξιάς του.

Βρίσκονταν εκεί στη σιωπή της νύχτας
 Μπροστά στα πλήθη
 Των λιγδωμένων και νηστικών
 Οπαδών του.
 Εκεί συνάζονταν απ'όλα τα μέρη της χώρας
 Ψειριασμένοι
 Διψώντας μέσα στη φτώχεια τους
 Κάτι να μάθουν
 Για την Αλήθεια.
 Τον είδα εκεί τον Προφήτη μέσα στο ήσυχο
 Δασονέρι του Αμαζώνιου
 Να ζυγομετρά τη λαλιά του.

Antistrophe 1

Ο Θεός ήταν το Σύμπαν, μας έλεγε
 Μεσ'στη σιωπή της νύχτας.
 Και οι μάζες ερρίγησαν
 Και στριμώχνονταν γύρα του και σιμά του
 Σαν μελίσσια π'αγκαλιάζουν
 Τη βασίλισσά τους.

Όλα τα βλέμματα
 Είχαν σμιχτεί στη μορφή του
 Που με τρέμουλο φώτιζαν οι πυρσοί κ'οι λαμπάδες
 Κι'όλοι ποθούσαν ν'ακούσουν απ'το στόμα του
 Κάτι.

-Ο Θεός ήταν το Σύμπαν, μας έλεγε
 Όμως ήρθεν η ώρα η ανομολόγητη της Κακιάς Μοίρας
 Του μυαλού του Ανθρώπου
 Κι'ο Θεός κομματιάστηκε
 Κη σκόνη του Σύμπαντος
 Έγινε Κόσμος
 Στο μυαλό του Ανθρώπου
 Και πολλαπλότητα του Άλλου.

Σαρξ εκ της σαρκός του έγινε
 Κομματιασμένη
 Γιατί έτσι τόφτιασε
 Το μυαλό του Ανθρώπου.

Strophe 2

Αυτή μας η μόνωση και διάσπαση γεννοβολά τους αγώνες
 Και τα μίση
 Και όλη την απύθμενη αγωνία
 Της αβεβαιότητας.
 Όμως ο Άνθρωπος είναι μια σκόνη που δεν λησμόνησε
 Γιατί η Αγάπη τον κράζει,
 Αγάπη Ενότητας.

Κ'έτσι ο κυρίαρχος Θεός-Σύμπαν
 Ο άχρονος κι'ο ανελέητος
 Σαν ανάμνηση ζει αιώνια μαζί μας
 Σέρνοντας τον Κόσμο του σαν μαγνήτης.

Γιατί αδέρφια, ο θεός ΕΙΝΑΙ το Σύμπαν
 Είν' εμείς όλοι μαζί και τα Πάντα
 Γιατί η Αγάπη τον κράζει
 Αγάπη Ενότητας.

Antistrophe 2

Έτσι μίλαγε ο Προφήτης μέσα στο ήσυχο
 Δασονέρι του Αμαζώνιου.
 Τα χέρια του έδειχναν ψηλά στα ουράνια
 Τα έναστρα.

Κη λαλιά του μισότρεμε
 Και το στόμα του πρόσφερε με αργό ρυθμό τις λέξεις
 Που κρέναν
 Αυτό που ήδη τα πλήθη αισθάνονταν
 Και γ'αυτό που ήδη τα πλήθη ριγούσαν.

Strophe 3

Τον είδα τον γέρο προφήτη μέσα στο ήσυχο
 Δασονέρι του Αμαζώνιου
 Που με τρέμουλο φώτιζαν οι πυρσοί κ' οι λαμπάδες
 Ν' απλώνει τα μπράτσα διάπλατα προς τ' αστέρια
 Να σαρώνει με το βλέμμα το Άπειρο
 Λες κ' ήθελε να ρουφήξει
 Τους γαλαξίες
 Στην θερμή αγκαλιά του.

Έτσι έβγαλε τη λαλιά του την ύστερη
 Ο Προφήτης.
 Κ' έτσι τότε σωριάστηκε πάνω στο χώμα
 Νεκρός.

Antistrophe 3

Τότε τα είδα τα πλήθη μέσα στο ήσυχο
 Δασονέρι του Αμαζώνιου
 Να ξεδιαλύνουν και να σπάνε τις τάξεις τους
 Ταραγμένα.

Να ξεχωρίζουν και ν' απομακρύνονται
 Σε χίλια κομμάτια και κατευθύνσεις
 Σέρνοντας σκυφτά το κουφάρι τους,
 Ψειριάτικο, λιγδιασμένο και νηστικό,
 Ο καθένας στον δικό του τον δρόμο και μέλημα
 Μεμονωμένος.

Κλειστή ψυχή στην έρημο της μοναξιάς
 Της αλύτρωτης.
 Με παρέα τη θλίψη.

Κ' όλη αυτήν' η Αλήθεια
 Του Μεγάλου Προφήτη δεν ήταν
 Παρ' ένα όνειρο.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ*Divertissement**Strophe*

Ακώ τον αχό
 Ακώ τον αχό που βουίζει βαριά
 Και φέρνει σιμά
 Τ' ανήσυχα ρίγη.

Ακώ τον αχό
 Ακώ τον αχό που σιμώνει γοργά
 Και σφυριές στην καρδιά
 Βοάζοντας σμίγει.

Κοιτώ τον αχό
 Κοιτώ τον αχό
 Που με όρθιες γροθιές
 Και στριγγλιάρες φωνές
 Μπροστά μου εστήθη.

Κοιτώ τον αχό
 Που χωρίς στοχασμό
 Με θολό το μυαλό
 Κοάζουν τα πλήθη.

Περνώ τον αχό.
 Περνώ τον αχό και πετώ μακριά μ'αλαφρή την καρδιά
 Στη λυτρωμένη γαλήνη.

Antistrophe

Ελεύθερος είμαι
 Χωρίς αγκάθια δυνάστη
 Εμπόδια
 Στον δρόμο τον αναγκαστικό
 Της εσωτερικής σκλαβιάς μου.
 Έφεση αιώνια
 Προς το Εν το Απόλυτο
 Το Μοναδικό.

Και πέταξα λεύτερος
 Χωρίς εμπόδιο
 Στον εξαναγκασμό τον αιώνιο
 Πού τρέφει
 Το Εγώ της Φύσης μου
 Της του Διός Φύσης
 Ένα με το Εγώ το Απόλυτο
 Το Μοναδικό
 Στη λυτρωμένη γαλήνη.

ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΤΟ ΜΑΓΕΜΑ

Ποιος άμουσος κι' αφιλόσοφος
Επιχειρεί ν' αποχωρήσει
Το Παν από Παντός;

Το δέντρο σαν ιδέα χωριστή
Πώς θα μπορούσε να υπάρξει,

Χωρίς το χώμα και τον ποτιστή
Χωρίς του ήλιου τη θερμή
Χωρίς τα σύννεφα και τ' άστρα όλα;

Χωρίς το Παν
Που είναι του μέρος
Πώς το μέρος μπορεί
Από το Όλον
Να γίνει ξέχωρο
Όταν του είναι το μέρος;

Μέρος είμαι της φύσης ολάκερης
Γι' αυτό
Περιέχω τη Φύση.
Μέρος είμαι του Σύμπαντος Όλου
Γι' αυτό
Είμαι μεστός απ' το Σύμπαν
Μέρος, κατ'είκόνα και ομοίωση
Είμαι του Πνεύματος
Γι' αυτό
Μεστός είμ' απ' το Πνεύμα
Μέρος είμαι της φύσης του Άπειρου
Γι' αυτό
Περιέχω το Άπειρο
Στη χωνεύτρα ψυχή μου.

Μέρος είμαι και της Αλήθειας του Όλου
Γι' αυτό
Κ' είμαι μεστός απ' Αλήθεια

Μάγεμα της Αλήθειας
Είναι μόνο το Άπειρο των Σχέσεων
Που μπορεί ν' αδράξει η ψυχή μου
Με μια ματιά της.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ

Strophe

Μίλησε ο Ελεάτης για την αιώνια σφαίρα
Τη μία κι'ανάλαχτη
Που υπάρχει σα Σκέψη και συλλογιέται
Μονάχη τον εαυτό της.

Μέλλον και Σήμερα και παρελθόν – ο Χρόνος
Στέκουν ακίνητα.
Μονάδα αιώνια που δε γνωρίζει το Άλλο
Γιατί Άλλο δεν υπάρχει.
Το Ένα τ'άεναο
Που δεν γνωρίζει όντα και πράγματα κ' επεισόδια
Κομματιασμένα.

Και ξάφνου έρχετ' η ώρα
Που ο ανθρώπινος Νους
Γεννά το Πέρασ
Για να γεννοβολήσει τον χωρισμό
Και να φωτίσει τον Χρόνο.
Και τότε,
Του Ελεάτη η σφαίρα η Αιώνια
Η Ακίνητη στην ησυχία του κάλλους και της γαλήνης
Σπάζει και σκάζει και σκορπιέται στη δίνη
Του μαύρου Απείρου.

-Της συφοράς η γένεση.

Antistrophe

Απ'αυτήν αναβλύζει κρουνούς τώρα η φύση της
Που ενυπήρχε.
Σα δυό Αλήθειες που άπειρες γέροντ'η μια κ'η άλλη
Σε άπειρο χώρο άπειρης ουσίας
-αιώνιες εκφάνσεις του όντος-
Άρρεν και Θήλυ
Το Συν και το Πλην – τ' Αντίθετα
Χωρισμένα αιώνια
Το Ναι και το Όχι
Που πασχίζουν στο συνεχές
Αενάως.

- Της συφοράς η γένεση.

Έτσι χάθηκε η γαλήνη και ηδονή
Έτσι αφανίστηκε η ομορφιά και δικαιοσύνη\
Της Αιώνιας Μονάδας της Ομοούσιας
Ανυπερθέτως.
Κ'έτσι το Πολλαπλό κ'η Αντίθεση
Ο Κόσμος, το Σύμπαν, το Άρρεν και Θήλυ το αιώνιο
Πάντα ρει και χάνεται και πάντα ρει και πάλι
Μεσ'στη μιζέρια και στους αγώνες και στο ξέφτισμα
Της κομματιασμένης του ζήσης.

- Της συφοράς η γένεση.

Strophe

Όμως Εσύ,
 Σαν αρνιέσαι την αιώνια καταδίκη
 Της Πολλαπλότητας.
 Κ' Εσύ,
 Σαν αρνιέσαι το σκόρπισμα και τ'αφάνισμα
 της Μονάδας,
 Τότ' είσαι όμορφος και καλός και δίκαιος,
 Όταν ορέγεσαι τη μεγάλη σου επάνοδο,
 Σαν ημέρα του νόστου,
 Στην Μονάδα που ήταν
 Στο Ένα που τόχασες
 Με τη δική σου τη σκέψη.

Antistrophe

Όπου κι' αν πας κι' ό,τι ζητήσεις κι' ό,τι κι' αν κάνεις
 Στον Νόμο της Αντιστροφής τον αδυσώπητο
 Προς τη Μονάδα
 Έγναντεύει η ψυχή σου.

Κι' όλα τα σώματα ριγούν
 Κατ' απ' τον πόθο τον ανελέητο
 Της αναγκαστικής σου δουλείας
 Για Ολοκλήρωση
 Με το Παν.

Είναι δυσβάσταχτη δουλεία να αισθάνεσαι Ελεύθερος.

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ

Ἐπιστροφή

Στου δρόμου της ζωής
 Την αυταπάτη
 Άλλη καταδίκη δεν έχει γνωρίσει
 Ο άνθρωπος
 Που να μην έχει ποτέ άλλους θεούς να πιστέψει
 Και να λατρέψει
 Από τα Είδωλα.

Μέσα στον πυρετό
 Του αέναου πόθου
 Για Ολοκλήρωση με το Εν
 Κ' επιστροφή στη μήτρα της Μάνας,
 Τα βλέπει τα Είδωλα να τον καλούν από μακριά
 Ο άνθρωπος
 Τα βλέπει χαμένα στης ολόλευκης ομίχλης
 Το σάβανο
 Σαν εκπλήρωση του μεγάλου του πόθου
 Για επάνοδο στη μήτρα της Μάνας.

Μέσα από πέτρες κι' αγκάθια πασχίζοντας
 Τις σάρκες του τις σαρακωμένες ξεσκίζει
 Παλεύοντας ακατάπαυστα.

Σε μάχες ξεχύνεται
 Και σαν πέσει στο χώμα
 Μάτια και χέρια στραμένα ολόψα σήνει
 Στις απατηλές μορφές που τον κράζουν
 -Τα Είδωλα.

Antistrophe

Κι' άλλοτε πάλι ο άνθρωπος
 Ήρωας γίνεται και νικά
 Στις μορφές τους τρεχάτος ορμά
 Ανυπόμονα σχίζοντας της αιθάλης το πέπλο.

Ορμά για να φτάσει σιμά τους
 Ορθόστηθος, νικηφόρος.
 Για να φτάσει σιμά τους
 Και να δει ξόανα
 Είδωλ' από ψεύτικην ύλη
 Που τα σπα μ' ένα χτύπημα
 Της απελπισμένης γροθιάς του.

Κ' ύστερα πάλι
 Άλλες μορφές τον καλούν κάπου αλλού
 Και τον κράζουν από μακριά
 Και ξανά ο αγώνας θ' αρχίσει για την δημιουργία
 Μεσ' στα φαραγγια της Αυταπάτης

Epilogue

Έχεις νιώσει την ηδονή την ουράνια
 Σα ματιάζεις τα χέρια σου να ροζιάζουν
 Απ' τον αγώνα της δημιουργίας;

Τότε λάτρεψε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής σου
 Τα Είδωλα.
 Κι' άλλη λύση για την επιστροφή στην Αιώνια Σφαίρα
 Και στη μήτρα της Μάνας
 Δεν υπάρχει.

Divertissement

ΣΤΗΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

Στην ντάλα του καλοκαιριού το μεσημέρι
Το δρόμο πήρα π' ανεβαίνει χωματένιος
Στο Μοναστήρι στην κορφή.

Τη σκέπη του έχουν δώσει σε φημισμένη εικόνα
Στο ξύλο δουλεμένη από κερήθρα και λιβανωτό
Με τη μαβιά, μουντή κι' ασκητική μορφή της
Που λες και φως ανέσπερο την ψαύει απ' τα ερέβη.

Και ξάφνου
Στο χάος το μελανό κι' απύθμενο τ' Απείρου
Αχνά το σχήμα δίνει και το ρυθμό
Του Λόγου.

Μαζί μου, ιδρώτα στάζοντας στη φλογισμένη ανηφόρα
Πλήθος βαδίζουν οι πιστοί να προσκυνήσουν
Φέροντας ο καθείς το τάμα του, τον πόθο του κ'ελπίδα
Στο βλογημένο Είδωλο.

Όγκος σφιχτός και σιωπηλός σιμώνουν
Με πίστη βαθιά και άσειστη, ακράτητη κι'ορμήτρα
Τυφλή στο κύλισμά της σα ποτάμι
Το ξακουσμένο Είδωλο να φτάσουν να φιλήσουν
Στο Μοναστήρι στην κορφή.

Σίγουροι πάμε τον ανήφορο
Στην ντάλα του καλοκαιριού το μεσημέρι.
Το ξέρ' η ψυχή μας πως ό,τι ζητήσει
Θε να τόβρει.
Τ' η πίστη μας στο άπειρ' απλώνεται ονειρεύτρα
Περ' απ' τον κόσμο καθώς την φέρν' η προσευχή και πέρ' ακόμη
Κι' από το Είδωλο.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Γιατί ο πόθος είναι δρόμος για τον Θεό
Τον Θεό πούναι
Η Ολοκλήρωση του Ενός;

Πρόσεξε τη σκέψη που αναβλύζει
Από κάθε γωνιά της ζωδότρας ψυχής μου
Σαν φλόγα
Π'αγκαλιάζει και φουντώνει το δάσος.

Δες το κύμα μέσα στον βαθύ τον ωκεανό
Τι ανίσχυρο
Και τι άβουλο που πλανιέται.

Ο βράχος, αλήθεια, είν'αυτός που δίνει την δύναμη
Στο κύμα,
Αυτός που του δείχνει το δρόμο του και τον προορισμό του.

Να δοξάζεις την μοίρα σου
Άνθρωπε,
Πούστειλε το βράχο της Αυταπάτης
Να σταθεί ανάμεσο στον Πόθο
Και στην ψυχή σου.

Ν'αγαπάς με λατρεία
Το βράχο πούχει γίνει
Σκοπός σου.

Αυτή 'ναι μόνο η στιγμή που θα νιώσεις
Τον μοιραίο Θεό
Που βρίσκεται μέσα σου
Και πίσ'απ'τον βράχο.

Κι'ακόμα πιο πέρα στο άπειρο
Κι'ακόμα πιο πέρα στο άπειρο
Του Ενός.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Strophe

Ο Έρωσ είναι Πόθος για Ολοκλήρωση
Την αιώνια έφεση προς το Εν.

Σα διάμεσο κείται το Σύμβολο
Στο δρόμο της Ηδονής
Έρωσ για Είδωλα
Σύμβολα του Ενός.
Έρωσ για Είδωλα
Σύμβολα του Ενός,
Ωκεανός απύθμενος Αυταπάτης.

Μοναδικό δώρο
Το τυχαίο Είδωλο
Απ' τη σωρό της πλαστής
Πολλαπλότητας.

Τραγική πλεκτάνη της Αυταπάτης
Με θύμα τον Άνθρωπο,
Στην μοιραία του ανάγκη
Για οργασμό με το Εν.

Antistrophe

Αυταπάτη δολόπλοκη
Για σεν' ασελγούν
Ο Έρωσ, η Τέχνη και η Θρησκεία.
Τα τρία τρισμέγιστα Ψεύδη
Της ονειρικής Τριάδας.
Τρισμέγιστα Ψεύδη
Τριάδας ονειρικής.

Μόνο σου μέσο για την απατηλή σου οδό
Κάποιο τρισμέγιστο Ψεύδος
Σου απομένει
Προς την πρόσκαιρη,
Την αβέβαιη, την ποθεινή,
Την πάντα φευγαλέα,
Ελπίδα
Για τη μια στιγμή
Για τη μια και μόνο στιγμή
Απατηλής Ευτυχίας.

La Grande Illusion

Strophe

*Eros - est le Désir du Tout
Par le chemin des Symboles
Et l'Amour des Symboles
Connaît son seul moyen
Qui est l'Image d'une Idole*

Tragique tissu d'Illusion

Antistrophe

*Pour toi oh douce Illusion
Les trois, les plus Grands mensonges
Du mystère métaphysique
Eros - Art - Religion
La Triade des Senges*

*Seul moyen pour ton
Illusoire chemin
Vers le temporaire
Et toujours furtif Espoir
De Bonheur !*

Ο ΜΩΨΗΣ

Ανήκουστη θυσία αίματος έχεις προσφέρει
 Άνθρωπε
 Στα Είδωλα που εφεύρες.

Γύρω απ'τους προχειροφτειαγμένους ταύρους
 Που έπλασες
 Έχεις γονατίσει ευλαβικά και λατρεύεις
 Τ'όνομα που έγραψες
 Όταν Καλό και Κακό τους είπες.

Ποιος μπορεί ν' ακούσει τώρα το ρολόι της Μοίρας
 Να σημαίνει μεσάνυχτα;
 Ποιος έχει τ' ευτυχισμένο τ' αφτί ν' αγροικίσει
 Τ' αμείλιχτα βήματα του Μωϋσή
 Που πλησιάζουν;

Ο Μωϋσής μας χρειάζεται να συντρίψει τους ταύρους.
 Ο κρύος βοριάς μας χρειάζεται να ριχτεί με βία
 Πάνω στα δέντρα
 Και να τα γδύσει ολόγυμνα
 Σαν εραστής που διψάει από σάρκα.

Τότε θάχει σημάνει κ' η καινούργια σου ώρα
 Άνθρωπε.
 Και τότε θα ξέρεις να βαδίζεις γυμνός
 Στο σκοπό σου.

Τι γι'αυτόν το Καλό και το Κακό
 Δεν υπάρχει.

ΛΑΤΡΕΙΑ

Έτσι λοιπόν βρήκα τον σκοπό μου
Γλυκοκοιτάζοντας κι' αγαπώντας
Τα Είδωλα.

Σαν το μήλο που έπεσε
Για να μου δείξει τον νόμο
Της βαρύτητας.

Σαν το σπαθί που άστραψε
Για να μου δείξει την αιωνιότητα
Της στιγμής.

Σαν τα χείλη της που φιλούσαν το σταφύλι
Για να μου δείξουν το απέραντο
Της αγάπης.

Σαν το ξανθό πορτόκαλο π' ανοίχτηκε
Στα δύο. Για να μου δείξει πως μοιάζει
Στον ήλιο.

Σαν το γλυκό κορίτσι που γέλασε
Για να μου δείξει πως έτσι χαιρέτισε
Το στερέωμα.

Άλλος σκοπός δεν μούλαχε
Να λατρέψω
Από την αγάπη μου στην Ψυχή
Του Κόσμου.

IMPASSE

Περίλυπος εστίν η ψυχή μου
Έως θανάτου –

Τι ξέρω, πού πάω
Γιατί επιθυμώ;

Γιατί θέλω στα ύψη ν' ανέβω
Τα ουράνια;

Γιατί ορέγομαι ποθινές νύχτες
Αλώβητες;

Και άτια ξεφτέρωτα

Κ' ερέβη αξημέρωτα

Κ' ημέρες παμφώτεινες

Κ' έργ' αξεπέραστα

Και κάστρα νιοσύλλητα

Και γνώση αλάθητη

Και πάντα, και πάντα

Τα πάντα

Τα πάντα

Χωρίς τέλος.

Γλυκός είν' ο δρόμος μεσ' στα φαράγγια τα δύσβατα της ηδονικής Αυταπάτης.

Γιατί θέλω ν' αστράφτει
Το σπαθί μ' ανημέρωτο;

Γιατί στέργω να λάμπει
Η Αλήθεια η αγήρανη;

Γιατί ν' αγκαλιάσω προσμένω
Τη χαρά την απόρθητη;

Γιατί, μα γιατί
Θέλω εκεί
Στα ύψη ν' αδράξω τα ουράνια
Και να σταθώ;

Δεν ξέρω πού πάω
Δεν ξέρω τι είμαι
Και γιατί επιθυμώ.

Γλυκός είν' ο δρόμος μεσ' στα φαράγγια τα δύσβατα της ηδονικής Αυταπάτης.

Περίλυπος εστίν η ψυχή μου
Έως θανάτου –

Δέσμια κι' αλύτρωτη
Κ' ελπίδα καμμιά.

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ

Πάντα θεοίς ανέθηκεν
 Όμηρος θ' Ησίοδος τε
 Όσσα παρ' ανθρώποισι ονειδεα
 Και ψόγος εστίν.

Ως πλείστ' εφθέγγαντο
 Θεών αθεμίστια έργα
 Κλέπτειν, μοιχεύειν τε
 Και αλλήλους απατεύειν.

Ρίγησ' ο άνθρωπος και είπε
 Αν θεός δεν υπάρχει
 Τότε όλα επιτρέπονται.

Αλλά υπάρχει θεός, είπα
 Γι' αυτό
 Γι' αυτό και όλα επιτρέπονται
 Θεοίς και ανθρώποισι ονειδεα
 Και αθεμίστια έργα.
 Τα γινόμενα πάντα φύσει γίνεταί.

Τη Φύση κοίτα μόνο,
 Θεού γέννημα, ως φασίν,
 Πώς σφαδάζει από πόνο.

Πώς τον δόλο ανατρέφει
 Και τ' αθεμίστια έργα
 Με χρυσοπέταλα στέφει.

Στην του Διός φύσιν
 Όλα επιτρέπονται
 Πάντα τα πάντα
 Τα γινόμενα
 Φύσει γίνεταί.

Μα ξάφνου,
 Ξάφνου απ' το Τίποτα,
 Γεννάται ο Άνθρωπος
 Σε γάμου κοινωνίαν
 Με τον μοιραίο Άλλον.

Τότε γεννάται ο ψόγος
 Τα παρ' ανθρώποισ' ονειδεα
 Και τ' αθεμίστια έργα.

Όλα,
 Ανθρώπινα πράγματα
 Πολύ ανθρώπινα.
 Της του Διός Φύσης
 Ξεφτισμένη παρέκκλιση.

ΚΑΘΩΣ

Ποικιλόθρον' αθάνατ' Αφρόδιτα
 Παι Δίος δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
 Μη μ' άσαισι μηδ' ονίαισι δάμνα,
 Πότνια, θύμον.

(Σαπφώ).

Τα δύο της μάτια διάπλατα λάμπαν
 Βαθυγάλαν' ομπρός μου
 Κοιτώντας αγέρωχα

Καθώς

Ο μπλέ ουρανός κοιτάζει σκύφτοντας
 Απ' το θρόνο
 Την απύθμενη θάλασσα. Που κ' εκείνη
 Σε άφατη έκσταση
 Με θάμπος του δίνεται μουδιασμένη
 Κι' ασάλευτη -
 Στέργοντας να του μοιάσει.

Και τα δύο της τα χέρια χαρμόсуνα
 Μπροστά μου ανοιχτήκαν
 Φτερούγες κατάλευκες διογέννητου κύκνου

Καθώς

Κι' αυτές οι κοιλάδες ομπρός μου ξεχύνονταν – πέρα
 Και τα βουνά τα πλουμόθρον' ομπρός μου ξεχύνονταν – πέρα,
 Ως τους μεγάλους ορίζοντες που χάνονταν κείθε
 Στ' άπειρα πλάτη.

Και τα δύο της τα στήθη ομπροστά μου
 Ορθώνουν σαγίτες
 Στητές, ροδοδάχτυλες και πολύχυμες ρόγες

Καθώς

Και τα δέντρα τους καρπούς τους ολόμεστους
 Με σαγήνη προσφέρουν
 Στον διψασμένο διαβάτη.

Καρπούς π' απ' την άλικη γης
 Χυμούς ολοζώντανους είχαν λάγνα βυζάζει
 Που οι ωκεανοί - οι απέραντοι
 Κι' οι ουρανοί - οι απέραντοι
 Σταλαγμό πά' στο χώμ' είχαν ρίξει.
 Κάθε ρανίδα
 Κι' ένας κόσμος απέραντος.

Έτσι μ'αντίκρυσε η μορφή της
 Και γελώντας, σιμά μου εστήθ' η παρθένα
 Ορθοβύζα πανέμορφη.

Καθώς

Η Αφροδίτη, θεά κόρη σπλάχνο του Μεγάλου Πατέρα,
 Παίζοντας στον πλουμιστό της το θρόνο, η δολόπλοκη,
 Στο νου της μέσα δολερά καπρίτσια εστάλαξε
 Της σαγήνης.

Κ' εξαύτις εκείνη
 Πέρα στο Άπειρο τη ματιά της ζυγώνει
 Νοσταλγικά και φιλήδονα.
 Και πέρ' από μένα ξεχύνεται τρέχοντας
 Μακριά μου
 Προς τ' άπειρα πλάτη.

Έτσι και μ' άφηκε να προσμένω
 Με πόθ' ανεκπλήρωτο
 Μ' ολόθερμο πόθο
 Πόθο που καίει

Καθώς

Ποθεινή προσμονή για κάτι το μέγα
 Που καρτερούσα για νάρτει.
 Κάτι το μέγα σα θάλασσ' απύθμενη.

Κάτι το μέγα
 Σαν τους μεγάλους ορίζοντες που χάνονταν πέρα
 Στ' άπειρα πλάτη.

Κάτι το μέγα π' αλγεινά θα επρόσμενα
 Να ρουφήξ' η ψυχή μου
 Σαν τους χυμούς που οι ωκεανοί, κ' οι ουρανοί
 Οι απέραντοι
 Εδώ 'χαν κάτω σταλάξει
 Στο χώμα.

Κάτι το μέγα που τόθελα
 Κάτι το μέγα που έφυγε
 Και το πρόσμενα νάρτει.

ΣΥΜΒΟΛΟ ΠΙΣΤΕΩΣ

Σαν είχα περάσει τη θάλασσα της ζωής
Αποσταμένος στάθηκα να ξανακοιτάξω
Το Σύμβολο της Πίστewς
Που σαν κέδρος είχε ριζώσει
Τις μυριοπλόκαμες ρίζες του
Στη βυζάχτρα ψυχή μου.

Το βρήκα, θεριό, στεριωμένο βαθύτερα
Κορμό γιγαντωμένο κι' ασάλευτο
Βράχο μεγάλο, βαρύ και μονόλιθο
Τι φουρτούνες κι' ανέμοι τόχαν απ' όλους
Τους κλάδους και τις φυλλωσιές τις άχρηστες με τα σάπια φύλλα
Ολόγυμνο γδύσει.

Κι' ακόμ' ακώ τον όγκο τ' ασάλευτο να μου κρένει
Τη μεγάλη του ορμήνεια :

Από σήμερα πίστευε σε κάθε πίστη
Ας είναι μεγάλη για ταπεινή
Κι' αλλόκοτη, ψεύτικη και δολερή – όποια και να 'ναι,
Φτάνει την δύναμη να 'χει που δίνει σ' άνθρωπο
Την Ευτυχία.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Θεώ ομοιωθήναι

Ποιος το ξέρει αν όλα τα πράγματα
Δεν γνωρίζουν τον ένα σκοπό - τον αιώνιο.

Το πρόβατ' ορέγεται να σπαράξει τη χλόη
Να την αφομοιώσει στο Είναι του
Γιατί η χλόη για το πρόβατο είναι το Παν.

Το λιοντάρι ορμά να ξεσκίσει τη ζέμπρα
Να την αφομοιώσει στο Είναι του
Γιατί η ζέμπρα για το λιοντάρι είναι το Παν.

Ο άνθρωπος απλώνει το Πνεύμα του στο Άπειρο,
Να το ταυτίσει στο Είναι του
Γιατί το Άπειρο για τον άνθρωπο είναι το Παν.

Κ' εγώ σφίγγω στην αγκαλιά μου τον έρωτά μου
Να ενωθώ με το σώμα του
Γιατί για μένα αυτό σήμερα είναι το Παν.

Όλα είναι πάντα το ίδιο.
Η αυταπάτη με τις χίλιες μορφές
Του ονείρου.

ΟΠΟΙΟΣ

Όποιος έχει τη δύναμη να σκύψει το κεφάλι
Και με τα μάτια υγρά από συμπόνια
Να χαϊδέψει τα μαλλιά του προδότη
Μ' αγάπη.

Όποιος έχει τη μεγάλη καρδιά για να δώσει
Με κατανόηση το χέρι στον παλιό του εχθρό
Και να τον δεχθεί στη μεγάλη αγκαλιά του
Με θέρμη.

Όποιος μπορεί να μπει σ'ένα ναό
Αλλοθρήσκων
Και να γονατίσει ευλαβικά στο θεό τους
Με πίστη.

Τούτος εδώ ειν' ο Δίκαιος
Πούχει νιώσει του Απείρου
Τη λαγγεμένη ανάσα της ηδονής,

Σαν οργασμό συνουσίας
Με το αμετάβλητο
Με το αιώνιο
Το Παν.

ΠΕΖΟΣ, ΠΟΛΥ ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ
Για μεταφυσική ποίηση.

...Πολλοί λένε πως η σημερινή κακοδαιμονία
 οφείλεται στην έλλειψη θρησκευτικής πίστης.
 Όμως ελάχιστοι αυτοί που ξέρουν να θέσουν
 Το σωστό ερώτημα.

Γιατί έλλειψε η θρησκευτική πίστη;

Κανείς από τους μεγάλους, ή τους μικρούς,
 Πλανητές Ηγέτες της Αυταπάτης των θρησκειών
 Δεν τόλμησε να διακρίνει
 Τον τύπο από το θεμέλιο
 Του Μεγάλου Ψεύδους.
 Τους τυπικούς οπτασιασμούς της μάζας
 Από την Ουσία του Πόθου
 Του ανέναου Πόθου
 Για Ολοκλήρωση με το Εν.

Μεγάλο δυστύχημα ο Τύπος
 Που έχει χώσει τις ρίζες του σαν αγκάθι
 Που παράσιτο ζει
 Στο δέντρο της Ουσίας.
 Θεριέψει έχει και τόχει πνίξει.

Να λοιπόν τι μένει στον άνδρα
 Που θ'ανοίξει το δρόμο να βρει διέξοδο
 Με τα μπρούτζινα μπράτσα του.

Ας γδύσουμ' ολόγυμνο το Είδωλο
 Όποιο και νά 'ναι.
 Να το δούμε και νιώσουμε
 Με τα μάτια του δικού μας αιώνα
 Και του δικού μας εαυτού.

Κι' ας δώσουμε τα ιμάτιά του στους πλανητές μας
 Να τα διαμοιράσουν εαυτοίς.

Γιατί να μην αφήσουμε τον κάθε άνθρωπο
 Να διαλέξει
 Το δικό του το Είδωλο

Θεώ Ομοιωθήναι
 Μεσ' στα φαράγγια της Αυταπάτης;

Είσαι γλυκός Ναζωραίε Άνθρωπε
 Είσαι γλυκός Απόλλωνα
 Είσαι γλυκιά Αφροδίτη
 Βραχμάν σε σέν' αποβλέπω
 Νιρβάνα στον Οργασμό
 Του Παντός.

Είναι Γλυκά και Ωραία
 Τα Είδωλα του Ενός.
 Όποια και νά 'ναι.
 Είναι γλυκιά και Ωραία
 Η Αυταπάτη
 Για τον παγκόσμιο Έρωτα
 Για την παγκόσμια Τέχνη
 Για την παγκόσμια Θρησκεία

Γλυκιά και ωραία η Αυταπάτη
 Του Μεγάλου Ψεύδους.
 Όποια και νά 'ναι.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗΣ
Με τα Είδωλα.

Στις πολύυδρες κοιλάδες κυλώντας
Κελαδινή ομάδα των δαιμονικών υπάρξεων
Τη μορφή 'χαν γυναίκας
Οι νύμφες.

Εκεί και η Άρτεμις ήταν
Όνειρο της ζωής μου πολυθέατο
Ιοχέαιρα
Χρυσηλάκατος κυνηγός
Εσαεί παρθένα ευερέθιστη
Λέων
Γυναιξί και ανθρώποις.

Ναι.
Εκεί και ο μάντης Απόλλων ήταν
Ποίμνιος οπάων μήλων
Κάρνειος, Λύκειος,
Παιήων, αλεξίκακος ήταν
Θεός ανθρώπων, Θεάνθρωπος
Απόλλων παμφώτεινος.

Κ' εγώ ο μικρός
Ειρεσιώνη προσέφερα
Στην πομπή κυλισμένος
Ανθρώπων.
Τα ψωμάκια, τα σύκα, το λάδι,
Το κρασί και το μέλι.

Κί' από τον Δίαν ακραίο
 Ζητώ βροχή. Κ' ήταν
 Ο Λαφύστιος και ο Λυκαίος
 Κελαινεφής
 Υψιβρεμέτης
 Όμβριος, υέτιος, ικμαίος
 Ζευσ Πατήρ Όλων, ερκείος, υγρηλάτης
 Ο Ενοποίος.

Όμως σίγει παιάν Απολλώνιε
 Σε Διονύσου διθύραμβον
 Και συ ψυχή, αναστήσου.

Έργα όργια, έργα όργια
 Ιακχάζοντας
 Με δάδας και θύρσον
 Στα Παρνάσσεια φαραγγία τα γκρεμότροπα
 Εγώ
 Τα ωμοφάγια μαινάδων εγεύτηκα
 Κ' ένθους Διονύσω μακάριος γεννήθηκα
 Ναι
 Αναγεννήθηκα ένθους.

Εκεί Διόνυσος ο μελάναιγισ στ' ωμοφάγιον
 Αυτούσιος ήταν
 Του διαμελισμένου, πολύτροπου και παρδαλόχρωμου
 Τράγου.

Κ' εγώ
 Σώμα του κ' αίμα του γέννηκα
 Στ' Άπειρο ολόσωμος κ' ένθους
 Εγώ αίμα και σώμα του γέννηκα
 Στ' Άπειρ' ολόσωμος κ' ένθους.

Χαίρε
 Ο Διόνυσος ο ελευθερεύς.
 Με δάδας και θύρσον
 Στα Παρνάσσεια φαράγγια τα γκρεμότροπα κείμαι.
 Τώρα που γεύτηκα στους μύριους όσους θανάτους
 Του διαμελισμένου πολύτροπου
 Την Αθανασία.

Έργα και όργια έργα και όργια
 Ιακχάζοντας είμαι
 Με δάδας και θύρσον.

Εγώ ο μέγας
 Στ' Άπειρ' ολόσωμος κ' ένθους
 Υψιβρεμέτης.

Χαίρε ο ελευθερεύς ο Διόνυσος
 Θεός ανθρώπων
 Χαίρε και συ Ζευ Πάτερ Ομοούσιε
 Ορατών τε πάντων και αοράτων.
 Ερκείος, Υγρηλάτης
 Όμβριος, υέτιος, ικμαίος
 Ο Ενοποιός.

Και συ ψυχή μ' αναστήσου.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΚΟΡΗΣ

- Χείλη κι' αγκάλη αν θα σ' αφήσουν
Έρμη, ολομόναχη, θλιμμένη
Τι πιά στον κόσμο ν' απομένει;
- 'Άλλες καρδιές να σ' αγαπήσουν
Και τ' άλλα Είδωλα τα πολλά.

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ

Strophe

Δεν είχε ακόμα κλείσει τα τριάντα
 Σαν ήρθε στην Αθήνα από τη Σάμο.
 Σ' ένα κήπο
 Μαζώνχει τους λίγους φίλους που διαλέγει
 Και συζητούν
 Ζώντας μια ζωή απλή κι' απέρριπτη
 Που σφύζει από χαρά και ηδονή

Πίσω τους βρίσκονταν οι πόλεμοι
 Του Αλεξάνδρου.
 Έχουν στεριώσει – καθημερινή ρουτίνα –
 Κρίση και φτώχεια και κακομοιριά..
 Ολάκερη η μάζα του παρελθόντος
 Σκέψεις, ιδέες, φαντασία
 Η στείρα παράδοση κ' η δεισιδαιμονία
 Έχουν ρικνώσει τον άνθρωπο
 Χωρίς χαρά.

(Μ' απ' το μυρωμένο κήπο του πρέπει κάποιος σοφός να το φωνάξει)

Αφήστε τα Είδωλα, λέγει,
 Του ονείρου.
 Ξεχάστε τα σχήματα τ' άσαρκα, λέγει,
 Της φαντασίας.
 Να οι αισθήσιες
 Π' αστράφτουν και σφυροκοπούν να μας ξυπνήσουν
 Από τον λήθαργο.
 Μόνον αυτό που βλέπω και πιάνω κ' αισθάνομαι
 Σήμερα
 Είναι Αλήθεια.

Μόνο το Εδώ και το Τώρα
 Κ' η αίσθηση της εμπειρίας
 Κ' η πρόληψη της αισθήσεως
 Είναι η μόνη Αλήθεια
 Ολάκερη.

(Μ' απ' το μυρωμένο κήπο του πρέπει κάποιος σοφός να το φωνάξει)

Στη φύση γύρω μας και μέσα σε μας
 Τίποτα δεν γενιέται από το τίποτα.
 Η Σφαίρα η ακίνητη του Ελεάτη
 Σπασμένη βρίσκεται τώρα σ' άπειρα σπασμένα σπέρματα
 Σαν άτομα που πλέουν στο κενό του χώρου
 Σε αέναη κίνηση
 Και στρίβουν και στρέφουν και στροβιλίζονται
 Και μαζώνονται σε βώλους σωμάτων
 Εφήμερους και τυχαίους
 Άτομα σώματος κι' άτομα ψυχής
 Τυχαία κ' εφήμερα.

Κι' αυτή εδώ η ψυχή μας
Τώρα
Πνεύμα, φωτιά κι' αγέρας – Ύλη
Θνητή σαν όλα τα θνητά
Δεν έχει τίποτα να ελπίζει για το ύστερα
Ούτε όμως και τίποτα να φοβηθεί
Για το μετά και για το πριν.

(Μ' απ' το μυρωμένο κήπο του πρέπει κάποιος σοφός να το φωνάξει)

Γ'αυτό και τώρα
Ζήσε τη φύση σου, άνθρωπε όπως κι' αν είσαι
Την τυχαία φύση σου
Ζήσε την σήμερα γιατί το αύριο
Είναι το μεγάλο το Τίποτα που έρχεται
Ανυπερθέτως.

Δεν είχε ακόμα κλείσει τα τριάντα
Σαν ήρθε στην Αθήνα από τη Σάμο
Σ' έναν κήπο.
Εκεί ξεκίνησε την μισοαλήθεια του Σήμερα
Χωρίς επαύριο.
Εκεί σαν κήπος μαράθηκε
Κ' η ηδονή.

(Μ' απ' το μυρωμένο κήπο του πρέπει κάποιος σοφός να τόχε φωνάξει)

Antitrephe

Όμως κι' αυτά πάντα ψεύτικα ήταν.

(Τα ένιωσα, τα έζησα)

Σαν όλα τ' άλλα. Μισοαλήθειες

Εφήμερες και τυχαίες.

Τ' αγάπησα, τα πόθησα, τα ζήτησα,

Τα ένιωσα, τα έζησα, τα γνώρισα

- Μα δεν ήταν αυτό που ζητούσα.

- Αχ, και ποιος μπορεί τάχα να με λυτρώσει
Από τα Είδωλα;

Τ' αγάπησα, τα πόθησα, τα έζησα.

Μα δεν ήταν αυτό που ζητούσα.

Μα δεν ήταν αυτό που ζητούσα.

ΩΣ ΕΑΝ

Κι' αν μέσα στη θύελλα ορμάς
 Και το σπαθί σου με βία χτυπάς
 Και παίρνεις το Κάστρο που πάσχιζες να πάρεις
     Τότε μη λες ήταν
     Μη λες είναι
     Λέγε – ως εάν.

Κι' αν η δόξα σου στεφανώσει το κεφάλι
 Και με ρόδα σου στρώσουν τη γή
 Και σ' αποθεώσουν στον θρίαμβο η στρατιώτες
     Τότε μη λες ήταν
     Μη λες είναι
     Λέγε – ως εάν.

Κι' αν ο πλούτος σου χρυσώσει τα χέρια
 Και φτιάχνεις, και χτίζεις και δίνεις και σκορπάς
 Και τον κόσμο έχεις στα πόδια σου να σου ανήκει
     Τότε μη λες ήταν
     Μη λες είναι
     Λέγε – ως εάν.

Κι' αν η ζωή σου γελά μ' υποσχέσεις
 Και περίσσια τα δώρα μετράς
 Και τη χαρά και υγεία ρουφάς με γαλήνη
     Τότε μη λές ήταν
     Μη λες είναι
     Λέγε – ως εάν.

Και τώρα που ο θάνατος ξαφνικά σε τρομάζει
 Και τον βλέπεις να ζυγώνει σιμά σου αποφασισμένος
 Π' ορέγεται να σε λυώσει κατάχαμα στη σφιχτή αγκαλιά του
     Τότε μη λες είναι
     Μη λες θάναι
     Λέγε – ως εάν.

Ο ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Έχεις νιώσει την ηδονή την ουράνια
 Σαν ματιάζεις τα χέρια σου να ροζιάζουν
 Από τον αγώνα της δημιουργίας;
 Τότε λάτρεψε με όλη την ψυχή σου τα Είδωλα
 Τι άλλη λύσει δεν σούλαχε να υπάρχει.

Strophe

Τον έβλεπα τον επιχειρηματία που μεγαλουργούσε
 Με πάθος δοσμένος στο λινόφαντο Είδωλο
 Της δημιουργίας.
 Εκεί που πρώτα στέκονταν φτωχός και μονάχος
 Και πάσχιζε ξενυχτώντας στο θαμπό το λυχνάρι
 Να γράψει τους λογαριασμούς και να σκεφτεί
 Σε ποιους καινούργιους δρόμους θα ξεχυθεί ν' αδράξει
 Το Είδωλο της ζωής του το πολυθύμητο.
 Τώρα,
 Να που χιλιάδες ανθρώποι τον δουλεύουν – μυρμήγκια
 Συναγμένα σε τόπους που χτίσαν ο μόχθος
 Κ' η φαντασία της δημιουργίας της πολύμορφης
 Ενός ανθρώπου.

Κι' ολοένα τα εργοστάσια πληθαίνουν
 Και καμινάδες σκοτίζουν τον ήλιο
 Κ' οι μηχανές με ρυθμό εβομβούσαν

Κι' αυτός,
 Μ' ορμή στον Κόσμο ξεχύνεται πέρα
 Την πόρτα περνώντας της πατρίδας πολύπραγος
 Χτίζοντας και πέρ' απ' Ευρώπη και σκάφτοντας σκύφτοντας
 Στις πέντε Ηπείρους
 Τον έβλεπα τον άνθρωπο που μεγαλουργούσε
 Με λύσσα δοσμένο στο πολύστοργο Είδωλο
 Της δημιουργίας.

Κ' οι υπάλληλοι που διαφέντευε πλήθος κ' οι εργάτες
 Που σ' όλους δουλειά και βιός είχε προσφέρει
 Ανήμποροι να τον φτάσουν στο μόχτο τον άπαιστο
 Της δουλεύτρας ορμής του
 Τον βλέπαν
 Με τ' ασαλάγιαστο μίσος της ποθοδότρας ψυχής τους
 Να μαζώχτει τα πλούτη που του κέρδιζ' η σκέψη
 Και ξανά να τα ρίχτει σε νέους λειμώνες
 Για να δώσει σ' αυτούς όλο και πιότερους σκοπούς κ' έργο
 Να δράσουν.
 Ω, και πώς αυτοί τον μισούσαν!
 (Γιατί 'ταν αυτός ο πολύτροπος και όχι εκείνοι!)

Τον έβλεπα τον επιχειρηματία που μεγαλουργούσε
 Με πάθος δοσμένος στο μονόλαμπρο Είδωλο
 Της δημιουργίας.

Κ' ολοένα τα εργοστάσια πληθαίνουν
 Κ' οι καμινάδες σκοτίζουν τον ήλιο
 Κ' οι μηχανές με ρυθμό εβομβούσαν.

Κι' αυτός,
 Την καρδιά τ' είχε στύψει, στεγνή από συμπόνια.
 Κ' είχε στερέψει τη σκέψη από καλοσύνη και δίκιο
 Αδάμαστος, αλύγιστος και ποταπός – χωρίς ήθος
 Δρασκελώντας σα Μοίρα τη σκληρή ανηφόρα
 Της δημιουργίας.

***

Antistrophe

Κ' οι υπάλληλοι που διαφέντευε πλήθος κ' οι εργάτες
 Που απ' την αδάμαστη σκέψη του αντλούσαν το βιός τους
 Κάθε φορά που φουσκώναν με τα μισθά τους την τσέπη
 Τον έκραζαν Κτήνος κι' ανάληγτο και βρωμερό
 Κεφαλαιοκράτη και Πλουτοκράτη
 Χωρίς ήθος
 Με τ' ασαλάγιαστο μίσος της λαβωμένης ψυχής τους
 (Γιατί έλαχε αυτός ο πολύτροπος και όχι εκείνοι!)

Κι' όλο νέα κομμάτια ζητούσαν να πάρουν
 Και να συλήσουν το βιός που αυτός κουβαλούσε
 Απ' τις πέντε Ηπείρους.
 Πάγχρυσσο βιός που χωρίς αυτόν δεν θα τόχαν
 Μήτε σαν όνειρο.

Κ' έτσι τόβλεπα το Κτήνος που μεγαλουργούσε
 Με λύσσα δοσμένο μονόπλευρα στο μυριόστοργο Είδωλο
 Της δημιουργίας.

Κτήνος,

Αμείλιχτο, ανελέητο και ποταπό – χωρίς ήθος
 Να δίνει τον ψεύτικο λόγο του μ' υποσχέσεις και δώρα

- Για να τον αθετήσει σε λίγο.

Να γλύφει δουλικά μ' υποκρισία τον ευεργέτη του

- Για να τον κλωτσήσει με μίσος

Σαν πιά δεν τον είχεν ανάγκη.

(Και μ'ακόμα πίοτερο μίσος επειδή κάποτ', αλήθεια, τον είχεν ανάγκη!)

Κτήνος ανάλγητο και βρωμερό μα πολύχρυσο

Κτήνος

Π' αμείλιχτ', ανελέητα και ποταπά – χωρίς ήθος

Δρασκελώντας σα Μοίρα την σκληρή ανηφόρα

Της δημιουργίας

Έσπερνε τον τόπο του τον χρυσωμένο με λογής σκοπούς κ' έργα

Και πλήθαινε τις τάξεις των αθρώπων που δρούσαν

Και ζούσαν

Κ' έστελνε τα καράβια του με καλοπληρωμένα πληρώματα

Ν' αρμενίσουν

Και να φουσκώσουν τις θάλασσες

Στις πέντε ηπείρους.

Κί' ολοένα τα εργοστάσια πληθαίναν

Κ' οι καμινάδες σκοτίζαν τον ήλιο

Κ' οι μηχανές με ρυθμό εβομβούσαν.

Τι αυτός τίποτ' άλλο στον κόσμο δεν έστεργε

Απ' το πολύστοργο Είδωλο

Της δημιουργίας.

***

Epilogue

Κ' είναι καιρός τώρ' αλήθεια, να μιλάμε για ήθος;

Πώς θα γενόταν η άροση και πού θα ήταν ο κόσμος

Χωρίς τα Κτήνη;

ΑΝΤΙΓΕΝΕΣΗ

Πώς θα γυρίσει ο άνθρωπος στη Μονάδα
Που πέθανε;
Πώς θα γνωρίσει ο άνθρωπος τη Νιρβάνα
Που χάθηκε;
Πώς θα γένει ο άνθρωπος ο Πλάστης
Του Θεού του;

Σ' αυτά όλα φαντάζει με το φως που τυφλώνει
Μια μόνη φροντίδα.
Και σα δώρο προβάλλει για τον Κόσμο του Άλλοτε
Η Αυταπάτη.
- Η γλυκιά Αυταπάτη.

Όλοι οι Έρωτες που μπορούν να υπάρξουν
Σ' ένα μόνο Σκοπό αγναντεύουν.
Και κάθε μόριο της σκόνης
Που είμαστε.
Και κάθε κύτταρο του Όντος Ενός
Που χάθηκε,
Ορέγεται να ξανάβρει τον κόσμο που ήταν Ολάκερος,
Κόσμος Ένας Αχώριστος,
Και να γνωρίσει του Έρωτα την ηδονή
Με το Σύμβολο

·
Είδωλο που θα το φέρει στη μήτρα που τόθρεψε
Και τ' ανάδειξε
Της Μάνας.

ΣΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟ ΕΘΝΟΥΣ

Strophe

Πέρασαν βδομάδες περιεργες
 Και θέριεψε η αγωνία
 Των ανθρώπων.
 Ξαφνιασμένοι ρωτούν
 Γιατί το Έθνος κυλιέτ' ανελέητα
 Στον γλυστερό κατήφορο;
 Πότε θα φτάσει και ποιος θε νάναι
 Ο πάτος;

Όλοι οι δολοφόνοι του Έθνους
 Τρέχουν να ρίξουν πρώτοι
 Τη χαριστική τους βολή.
 Ραγίζ' η καρδιά του,
 Σφαδάζει σαν ακέφαλο,
 Πτώμα το Έθνος.

Όλοι εμείς μαζωμένοι
 Σύρουμε το χορό
 Στη νεκρώσιμη ακολουθία.
 Αχιλλείς που μηνύουν
 Αλκιβιάδες και Εφιάλτες
 Που ορέγοντ' εκδίκηση.
 Ουκ εά με καθεύδειν
 Το του Μιλτιάδου τρόπαιον.

Antistrophe

Τι θέλουμε, πού βαδίζουμε
 Πάνω στο πτώμα του Έθνους;
 Τυφλοί, φθονεροί, ακουμπώντας ο ένας στον άλλο,
 Σερνόμαστε ψηλαφητά
 Μεσ' στο σκοτάδι της άγνοιας
 Του ασαλάγιαστου φθόνου
 Και του ψυχόβορου πάθους.
 Εκεί που μας οδηγούν χωρίς έλεος
 Οι άσκημοι, κ' οι κουτσοί, κ' οι μονόφθαλμοι,
 Σκουντουφλώντας
 Πάνω στο πτώμα του Έθνους.

Epilogue

Ποιος τάχα θα χωρίσει
 Τα σημαντικά απ' τ' ασήμαντα;
 Όλα μαζί σαν τα κύματα
 Σμίγουν τον ήχο
 Τα θεώρατα, τα μικρά, τ' απειροελάχιστα
 Τα μηδαμινά,
 Για να φτιάξουν τον βόμβο
 Του μανιασμένου πελάγου
 Που θα σπάσει αμείλικτο
 Το ύστατο κύμα
 Πάνω στο πτώμα του Έθνους.

ΑΦΘΑΡΣΙΑ

Τον άκουγα τον Φυσικό
 Πούλεγε το μάθημά του στον μαυροπίνακα
 Παιδί ακόμα
 Με νειόβγαλτη, φτερουγάτη, πολύδιψη
 Τη φαντασία στη σκέψη.

-Το αντικείμενο εκεί πέρα, μας έλεγε
 Που το φώς το χτυπάει
 Σαν άπειρα σταγονίδια
 Ολόγυρά του στέλνει φωτόνια
 Κ' ηλεκτρόνια και τα τέτοια
 Άπειρα στον αριθμό.
 Κι' απ'όσα
 Στο διάστημα χύνονται
 Κ' ένα μικρότατο τμήμα, μας έλεγε,
 Τ' αδράχτει το μάτι
 Το ταξινομεί στη ρετίνα
 Και τότε το βλέπουμε!

Τον άκουγα τον Φυσικό
 Πούλεγε το μάθημα στον μαυροπίνακα
 Παιδί ακόμη
 Με νειόβγαλτη, φτερουγάτη, πολύδιψη
 Τη φαντασία στη σκέψη.

Κι' αυτά που στο διάστημα, έλεγα,
 Χύνονται πέρα
 Κι' αυτό το απειρομέγιστο, έλεγα,
 Του αριθμού των
 Πώς μπορείς να το πεις,
 Πως ακόμα δεν πλέει
 Κάπου εκεί στο διάστημα
 Αενάως!

Με την παιδική φαντασία
 Με το μάτι του Πνεύματος
 Έψαχνα τα πρωτόνια ν' αδράξω
 Κυνηγώντας στο Άπειρο,

Και ξάφνου, κοιτάζοντας κάπου εκεί πέρα
 Με την σκέψη γοργόφτερη
 Να 'τα, τα βρίσκω
 Στον αέναο Χώρο
 Στο Άπειρο Μέγιστο

Στον αέναο χώρο
 Στο Άπειρο Μέγιστο
 Εκεί
 Νιώθω το μάτι μου να τ'αδράχτει
 Να τα ταξινομεί στη ρετίνα
 Κ' εξαίφνης να βλέπει, κάπου εκεί στο διάστημα,
 Του Απείρου –
 Τους Αθηναίους που μάχονται στη Σαλαμίνα
 Τώρα.

ΟΙ ΣΤΕΡΝΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Με κοίταξε ο εξεταστής
Καθώς μ' είχε στήσει στο μαθητικό μου θρανίο
Τρομαγμένο κι' ανήσυχο
Για τις στερνές εξετάσεις.

Να του πω τόσα χρόνια
Που πέρασαν στο θρανίο
Και βιβλία και γνώσεις το ένα με τ' άλλο
Με το βλέμμα, τις αισθήσεις, το πνεύμα
Σωρό είχα μαζώξει,
Να του πω, τόσα χρόνια στεκόμουν,
Τι έμαθα.

Με κοίταξε ο εξεταστής με την αυστηρή ματιά του
Καθώς τρομαγμένος καθόμουν
Στο μαθητικό μου θρανίο.

-Και πώς θα βεβαιωθείς, μου είπε
Για το πράγμα εκεί που το βλέπεις
Τι λογής είναι στ' αλήθεια;

Και πώς θα το ξέρεις, μου είπε
Πως αυτό εκεί που το βλέπεις κάθε μέρα διάφορο
Άλλοτε κόκκινο σαν ο ήλιος θα δύσει
Άλλοτε κάτασπρο και φωτεινό
Σαν ο ήλιος
Στα μεσούρανα λάμπει
Άλλοτε μαύρο κι' αόρατο
Μεσ' στο σκοτάδι
Που το νιώθεις να χάνεται
Και να μην υπάρχει
Αφού η αίσθηση πέθανε;

Με κοίταξε ο εξεταστής
Με το αυστηρό του το βλέμμα
Καθώς τρομαγμένος καθόμουν
Στο μαθητικό μου θρανίο.

Και πώς θα το ξέρεις, μου είπε
Το πράγμα εκείνο το ίδιο, τ' ανάλαχτο,
Και τώρα και πάντα ολόιδιο,
Πώς είναι, κι' αν είναι, στ' αλήθεια;

-Δεν ξέρω, του είπα.
Και μου έβαλε άριστα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Η χλόη πέφτει άψυχη
Κάτω από τα βαριά και κουρασμένα
Βήματά μας.

Βαδίζαμε και ολοένα πηγαίναμε
Και προχωρούσαμε
Χωρίς τέλος.

Κι' όταν γυρίσαμε
Κι' αφού περπατήσαμε
Κ' εξερευνήσαμε
Το Άπειρο,

Βρήκαμε τελικά το χώρο που ζητούσαμε.
Κ' είδαμε πως ήταν ο ίδιος
Μ' αυτόν πούχαμ' αφήσει
Στο ξεκίνημά μας.

**Ο καθένας
- το Είδωλό του.**

**Να φοβάσαι τον άνθρωπο
Όταν βακχιάζει χαυνωμένος
Μέσα στη σφαίρα της Αντιστροφής
Μεσα στη μέθη
Του Διονύσειου πάθους του.**